

Négy EMILY DICKINSON-vers SZŐCS GÉZA fordításában

1

Ez itt Költő volt –
A Költő bámulatos
Jelentést szűröget le
Banális értelmekből –
Rózsaoajat roppant mennyiségben

A megszokott fajtákból
Melyek az ajtónál haldokolnak –
Álmélkodunk, hogyhogyan nem mi magunk
Vontuk ki a szirmokból – már azelőtt

A Képek – Feltárója –
A Költő – Ő az –
Arra ítélt, hogy mi viszont –
Mint szegények kárhozzunk el –

Örökségét – melyről csak sejtelve van –
Fosztogathatják – Őt kár nem éri –
Ő Maga – Magának – a Vagyon –
Ő Időn kívüli –

(Johnson 448/Franklin 446)

2

Négy fa – egy magányos Mezőn –
Terv nélkül
Vagy Rend nélkül –
Tétlenül áll – méltósággal – mint az uralkodók

A Nap – egy reggelen rájuk talál –
És a Szél is –
Nincs közelebbi szomszédjuk –
Mint az Isten –

A Mező – fogadja be őket –
Ők pedig – Őt – az Arra járó figyelmét –
Az Árnyékét – Mókusét, véletlen állatét –
Vagy a Fiúét –

Hogy tettük mit ad hozzá az Össztermészethez –
Milyen Tervet
Késleltetnek ők oly sokan – vagy hordoznak –
Az nem tudható –

(Johnson 742/Franklin 778)

3

Hát adj vissza a Halálnak engem –
Amelytől félni sosem féltem
Csak amért elvett volna tőlem –
És most hogy elvett mégis Téged,
Saját Síromban éldegélek
Felmérve hosszát és a szélét –
Csak a Pokol tudja a méretét –
Pedig ez volt a Mennybéliség –

(Johnson 1632/Franklin 1653)

4

Meghalván, hallom, légy zizeg.
A szobám nesztelen.
Mint szállókések közt a lég
Ha éppen megpihen.

Szárazra dörzsölt szemgolyók,
Haptákban szuszogás.
Szobádban már a Nagy Király
Mint titkos suhogás.

S míg én a végső harc előtt
Hagyatkoztam nagyon
Belőlem mi az átadó
S a maradó vagyon,

Kéken bezümmögött a légy
Közém s a fény közé
És rámsötétlett ablakom
S látva se láttam én.

(Johnson 465/Franklin 591)

